

der stædigt fastholdt, at alt gik som det skulle, selv om de amerikanske tropper allerede på det tidspunkt stod i Bagdad.

Kl. 18.45

Statsministeren har også for nylig sagt, at situationen i Sydirak er positiv, og dagen efter så vi, at 21 tolke, der arbejdede for de danske styrker, blev henrettet i fuldt dagslys. Statsministeren har også igen og igen udtrykt tillid til USA's håndtering af fanger, også efter Abu Ghraib. Efter at Bush og Blair under stærkt pres meldte ud, at der måtte ske ændringer, så vi også, at Danmarks komiske statsminister fulgte efter med samme udmelding uden dog at vide, hvad disse ændringer skulle indeholde.

Det var den 25. oktober, statsministeren meldte ud, at der var brug for en ny strategi. Vi har nu den 5. december, og vi har stadig ikke hørt noget om, hvad den strategi går ud på, men det kan være, at vi får noget at vide om det i morgen, når der kommer nogle signaler fra USA. Så bliver det sikkert gentaget her i Danmark. Det har vi set før.

Men der er heldigvis andre, der er ved at indse katastrofens omfang og behovet for reelle ændringer. Et stort flertal af de amerikanske vælgere stemte imod Irakkrigen, og Bush fik en lussing, der burde kunne mærkes på den anden side af Atlanten. Jeg kunne i hvert fald høre den lussing synges helt ovre i mit kontor i Provianthuset her på Christiansborg helt ovre fra Statsministeriet.

Også i Danmark er der sket et skred, og et flertal af befolkningen er nu imod krigen. Der var en meningsmåling den 3. december, som viste, at 59 pct. af befolkningen, dvs. næsten to tredjedele af danskerne, vil have tropperne hjem.

Regeringen er altså nu i krig på det tyndest mulige parlamentariske grundlag, og samtidig har man et stort flertal af danskerne imod sig, hvad angår det at beholde de danske tropper i Irak. Regeringens evige svar på kravet om at trække tropperne hjem er, at regeringen ikke vil overlade irakerne til sig selv, at missionen skal gøres færdig.

Hvis vi trækker os ud af Irak, vil landet ende i kaos og borgerkrig, bliver der sagt, og det er også det, vi har hørt her i løbet af dagen. Men det er jo netop det, der er i dag i Irak: Der er kaos, der er borgerkrig, og der er en situation, som kun vil blive værre og værre, så længe vi bliver der. Det er det, vi har set siden 2003. Det er det, vi vil blive ved med at se, så længe besættelses-

tropperne er i landet, for vores tilstedeværelse er en del af problemet og ikke en del af løsningen.

De udenlandske tropper kan ikke bidrage til en positiv udvikling i Irak. De har for længst mistet deres moralske autoritet som følge af de talløse rækker af overgreb mod den irakiske befolkning: bombardementer af civile kvarterer, masseeanholdelser, tilbageholdelser uden dommer, ransagninger ødelæggelse af hjem og ejendele, tortur og mishandling af fanger osv. osv.

En nylig meningsmåling viste, at otte ud af ti irakere mener, at USA's tilstedeværelse skaber mere konflikt, end den forhindrer, og lidt ud over seks ud af ti irakere mener, at angreb på koalitionsstyrkerne er i orden. Med andre ord opfatter et flertal af irakerne koalitionsstyrkerne som besættelse. Det er derfor, at også de danske troppers tilstedeværelse virker mod hensigten.

Tropperne er årsag til i hvert fald en del af konflikten. Det har mange andre af vores koalitions partnere i Irak anerkendt. De har trukket tropperne ud, fordi de kunne se, det var nyttesløst, ja, ligefrem kontraproduktivt at blive. Men man må sige, at kun den danske regering holder stædigt og dumdrigt fast i alliancen med taberpræsidenten George Bush.

Vi tror, at det vil forbedre situationen, hvis tropperne trækkes ud, at det vil dæmpe konflikten og dæmpe oprøret. I det øjeblik de af mange irakere forhadte udenlandske tropper trækkes ud, vil en vigtig del af modstandsbevægelsens grundlag ophøre. For modstandsbevægelsen i Irak består jo ikke bare af fundamentalistiske terrorister. I modstandsbevægelsen findes også nationalistiske grupper, der først og fremmest kæmper for at få de udenlandske tropper ud af Irak. Denne del af modstandsbevægelsen vil efter en tilbagetrækning stå i en ny situation og vil eventuelt kunne inddrages i forhandlinger med regeringen og reintegreres i det politiske liv.

Oppositionen vil bare overlade irakerne til sig selv, hører vi gang på gang. Men det er jo ikke sandt. Enhedslisten foreslog allerede under den debat, vi havde i maj, den 18. maj, at regeringen tog initiativer til at igangsætte en freds- og forsoningsproces i Irak. Udenrigsministeren erklærede sig på det tidspunkt enig, men der er ikke rigtig sket noget siden. Det er stadig det militære spor, vi følger.

Enhedslisten vil en hel anden vej. Vi vil gerne starte en freds- og forsoningsproces i Irak, og vi har fremlagt et forslag til, hvordan en sådan freds- og forsoningsproces kunne foregå i Irak. Det har vi faktisk lige gjort i dag. Den tid, jeg har